

(Ματθ. 10, 32-33, 37-38 καί 19, 27-30)

Η ΤΕΛΕΙΩΣΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Όμιλία στό Ζάλογγο, στίς 14/6/2009

Τά έκλεκτότερα δῶρα

Σήμερα εἶναι ἡ ἑορτή τῶν ἁγίων Πάντων. Ἡ Ἐκκλησία τήν περιορίζει σάν ἑορτή τῶν ἁγίων μαρτύρων. Δηλαδή δέν γιορτάζομε ὅλους τούς ἁγίους σήμερα. Μόνο τούς ἁγίους μάρτυρες. Βέβαια δέν παραμερίζονται οἱ ὑπόλοιποι ἅγιοι!

Ἀλλά γιά τούς ἁγίους μάρτυρες, ἐπισημαίνομε δύο πράγματα.

Λέει τό κοντάκιο τῆς ἑορτῆς: «Ὡς ἀπαρχάς τῆς φύσεως τῷ φυτουργῶ τῆς κτίσεως, ἡ οἰκουμένη προσφέρει σοι Κύριε, τούς θεοφόρους μάρτυρας».

Οἱ ἅγιοι μάρτυρες εἶναι προσφορά τῆς οἰκουμένης, δῶρο, εὐχαριστία πρὸς τόν Θεό, γιά τίς μεγάλες του δωρεές, γιά τήν καλωσύνη του, τήν ἀγάπη του, γιά τήν φιλανθρωπία του πρὸς στούς ἀνθρώπους.

Ἔτσι ὅπως τό λέει τό τροπάριο, εἶναι σάν νά τούς προσφέραμε ἐμεῖς στό Θεό. Ἀλλά τί κάναμε ἐμεῖς γιά νά φτάσουν σέ τόση μεγαλωσύνη ὁ ἅγιος Γεώργιος καί ὁ ἅγιος Δημήτριος; Τίποτε. Ἐμεῖς τίποτε δέν κάναμε. Ἀλλά εἶναι προσφορά τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ λαός τοῦ Θεοῦ. Ἀπό πότε; Ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Ἀδάμ μέχρι τήν δευτέρα Παρουσία. Καί αὐτή ἡ Ἐκκλησία σάν καλύτερα δῶρα της στόν Χριστό, γιά ἔνδειξη εὐχαριστίας καί εὐγνωμοσύνης, δίνει τούς ἁγίους μάρτυρες. Τά έκλεκτότερα παιδιά της.

Γιατί ὅμως εἶναι οἱ ἅγιοι μάρτυρες τά έκλεκτότερα δῶρα μας; Συνεπῶς οἱ ὁμορφότεροι κατά Θεόν ἀνθρωποι τοῦ κόσμου;

Ἕνα ἄλλο τροπάριο λέει: «Μαρτύρων θεῖος χορός τῆς Ἐκκλησίας ἡ ἀσφάλεια τοῦ Εὐαγγελίου ἡ τελείωσις». Εἶναι σάν νά λέμε: οἱ ἅγιοι μάρτυρες εἶναι φρουροί τῆς Ἐκκλησίας· ἀσφάλειά της. Τήν κάνουν νά μήν κινδυνεύει.

Καί «τοῦ Εὐαγγελίου τελείωσις». Ποιό εἶναι τό Εὐαγγέλιο;

Ἡ περίληψη τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι: «Τόσο ἀγάπησε ὁ Θεός τόν κόσμο, ὥστε ἔδωκε τόν Υἱό του τόν μονογενή νά γίνει θυσία. Ὡστε κάθε ἀνθρωπος

πού θά πιστεύει εἰς αὐτόν νά μήν κινδυνεύει νά χαθεῖ» (Ίω. 3, 16).

Συνεπῶς ἂν ἐγώ πιστεύω στόν Χριστό δέν κινδυνεύω νά χαθῶ. Μερικές φορές ὅμως ἐγώ, ἐσεῖς, ὁ καθένας, ἔχομε τό δικαίωμα, νά διερωτώμαστε γιά τόν ἑαυτό μας καί γιά τούς ἄλλους. Αὐτή ἡ πίστη πού ἔχει ἐκεῖνος καί αὐτή πού ἔχω ἐγώ, εἶναι πίστη στόν Χριστό;

Ἀπόδειξη ἀληθινῆς πίστεως στόν Χριστό

Τί σημαίνει πίστη στόν Χριστό;

Πίστη στόν Χριστό εἶναι ἡ «τελείωσις τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου». Ὅλα τά ἄλλα εἶναι μικρά. Καί ἡ πίστη στόν Χριστό φαίνεται, ὅταν δέν τήν ἀφήνομε νά μᾶς φύγει, οὔτε στίς δυσκολίες. Ἐμεῖς γιά παράδειγμα, ἂν μᾶς πάει στραβά μία μέρα ξεχνᾶμε καί τόν Θεό καί τήν Παναγία καί τόν Χριστό καί καμιά φορά πεισμώνουμε καί δέν θέλομε νά πᾶμε στήν Ἐκκλησία. Καί λέμε: «Τί κάθεσαι καί νηστεύεις;» «Τί κέρδισες μέ τό νά συγχωρεῖς καί νά ἀγαπᾶς; Γροθιά στό στομάχι χρειάζεται, πού νά τόν κάνεις νά σέ θυμᾶται γιά ὅλη του τή ζωή». Ἡ κάτι ἄλλα ἀνθρώπινα λόγια γεμάτα πάθος, ἐκδίκηση, κακία.

Ἕνας πειρασμός σοῦ ἔτυχε καί νά, ξέχασες τόν Χριστό, ξέχασες τόν νόμο του, ἔχασες τόν κόπο τόσων χρόνων πνευματικῆς ζωῆς. Ὁ πειρασμός σέ πάει ὅπου θέλει.

Καί οἱ ἅγιοι εἶχαν πειρασμούς. Πολλοί ἔκαναν θαύματα μεγάλα. Ἀλλά μερικοί ἐνῶ ἔκαναν θαύματα κατά τό διάστημα τῆς ζωῆς τους, στό τέλος τά χαλάσανε. Ὑπάρχουν τέτοιες ἱστορίες στούς βίους τῶν ἁγίων.

Γνωστή ἡ ἱστορία τοῦ ἱερέα Σαπρικόου καί τοῦ Νικηφόρου.

Ἔζησαν στήν ἐποχή τῶν διωγμῶν. Ἦταν φίλοι καί τσακώθηκαν. Κάποια μέρα οἱ διώκτες συνέλαβαν τόν Σαπρικόο, τόν βασάνισαν πολύ γιά νά ἀρνηθεῖ τόν Χριστό, μά αὐτός ἔμεινε ἀκλόνητος στήν πίστη. Ὁ Νικηφόρος τόν βρῆκε φυλακισμένο γιά τόν Χριστό καί τοῦ ζήτησε μέ δάκρυα συγγνώμην. Μά ὁ ἱερέας ἦταν τόσο παθιασμένος ἀπό τό μίσος, πού ἀρνήθηκε νά τόν συγχωρήσει. Ἡ συνέχεια εἶναι γνωστή. Στήν ἐπόμενη ἀνάκριση ὁ πρῶην ἀτρόμητος ὁμολογητής ἀρνήθηκε μέ τήν πρώτη τόν Χριστό. Ἔγινε εἰδωλολάτρης.

Ὑπάρχουν καί ἄλλες τέτοιες περιπτώσεις ἀνθρώπων, πού ἀρνήθηκαν τόν Χριστό ἐνῶ πρῖν εἶχαν κάνει καί θαύματα. Γι' αὐτό λέει τό τροπάριο ὅτι οἱ μάρτυρες εἶναι «τοῦ Εὐαγγελίου ἡ τελείωσις». Δηλαδή ἡ ὀλοκλήρωση τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, πού ὅ,τι καί νά γίνε δέν παύει νά λέει: «Ἐγώ πιστεύω στόν Χριστό».

Πότε αυτά τὰ λόγια εἶναι ἀληθινὰ εἶναι ὀλοφάνερο. Ὅταν κάποιον τὸν σκοτώνουν γιὰ τὸν Χριστό καὶ οὔτε τότε τὸν ἀρνεῖται. Ἔτσι ἦταν οἱ μάρτυρες. Καὶ αὐτὴ ἡ ὁμολογία τῶν μαρτύρων ἦταν ἡ ἐκδήλωση μεγαλύτερης πίστεως καὶ ἀγάπης στὸν Χριστό.

Ἐμεῖς, δέν κινδυνεύουμε νὰ μᾶς σφάξουν γιὰ τὸ Χριστό. Δέν μᾶς βάζουν μαχαίρι στό λαιμό καὶ δοῦν ἄν πιστεύουμε στὸν Χριστό ἢ ὄχι. Ἀλλά κινδυνεύουμε νὰ ἀρνηθοῦμε τὸν Χριστό ἀλλιῶς. Πῶς ἀλλιῶς;

Λένε κάποιοι:

-Ἔλα τώρα. Ἄσε τοὺς παπᾶδες καὶ τὴν Ἐκκλησία. Κάνε τὴ ζωὴ σου. Τράβα τὸν δρόμο σου.

Ὅποιος αὐτὰ τὰ ἀκούει καὶ κλονίζεται ἡ πίστη του, τί εἶναι σέ σύγκριση μέ τοὺς ἀγίους μάρτυρες;

Δέν ἔχει οὔτε ἓνα κουκουτσάκι ἀπὸ τὴν πίστη τους.

Ἐκεῖνοι εἶχαν τέτοια πίστη, ὥστε νὰ θυσιάσουν ὀλόκληρη τὴ ζωὴ τους γιὰ τὸν Χριστό. Αὐτό ἦταν τὸ μεγάλο ἔργο τους.

Ἀλλά ἀξίζει νὰ θυσιάζει κανεὶς τὴ ζωὴ του γιὰ τὸν Χριστό;

Ἀφοῦ ἐκεῖνος θυσίασε τὴν δική του ζωὴ γιὰ μᾶς, γιὰ νὰ σωθοῦμε, πολὺ περισσότερο ἀξίζει καὶ ἐμεῖς νὰ θυσιάζομε λίγα ἢ περισσότερα γιὰ νὰ δείχνομε τὴν πίστη μας στὸν Χριστό. Μᾶς λέει ὁ Χριστός: Ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ αἰτία τῆς σωτηρίας εἶναι νὰ ἔχετε πίστη σέ μένα, νὰ πιστεύετε ὅτι ἦλθα στὸν κόσμο γιὰ νὰ τὸν σώσω.

Αὐτό εἶναι τὸ προζύμι πού κάνει ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μας ψωμί, τοῦ Χριστοῦ ψωμί. Καὶ γίνεται ὀλόκληρη ἡ ζωὴ μας, εὐάρεστη στὸν Χριστό. Χωρὶς πίστη στὸν Χριστό κανεὶς δέν κάνει καλά ἔργα. Οὔτε Τὸν ἀγαπάει, οὔτε θυσιάζει κάτι γι' αὐτόν, οὔτε τοὺς ἀνθρώπους ἀγαπάει, οὔτε νὰ συγχωρήσει μπορεῖ, οὔτε προσευχὴ νὰ κάνει, οὔτε νηστεία, οὔτε τίποτε.

Ἀναίμακτοι μάρτυρες

Ἄς ἔλθομε στὸν ἅγιο Ἀντώνιο. Τί λέει γι' αὐτόν ἡ Ἐκκλησία; Ἦταν μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ! Γιατί; Ἀφοῦ δέν μαρτύρησε.

Ὁ ἅγιος Ἀντώνιος, ἀπὸ 18 χρονῶν παιδί πῆγε στὴν ἔρημο τῆς Αἰγύπτου. Καὶ τί ἔκανε ἐκεῖ; Καλοπερνοῦσε! Ξέρετε πῶς καλοπερνοῦσε; Γαῖδουράγκαθα ἔτρωγε. Ἡ ἔρημος τῆς Αἰγύπτου, ἀγκάθια βγάζει καὶ κάτι χορτάρια πού δέν τὰ τρῶνε οὔτε τὰ γαῖδούρια. Καὶ ἔζησε στὴν κάψα τῆς ἐρήμου ὅλη του τὴ ζωὴ.

Ἐρώτημα: Σάν πόσες φορές ἦταν μάρτυρας αὐτός ὁ ἄνθρωπος; Κάθε μέρα μαρτυροῦσε. Γι' αὐτό, καί αὐτός καί μερικοί ἄλλοι ἔγιναν μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ. Μία ζωή ὀλόκληρη ἔλεγαν ὅτι τίποτε δέν ἀξίζει μπροστά στήν πίστη στόν Χριστό. Καί τίποτε δέν ἰσοφαρίζει τήν χαρά πού δίνει ὁ Χριστός καί τήν χαρά πού θά μᾶς δώσει στή Βασιλεία του.

Δεύτερο παράδειγμα. Ὁ ἅγιος Βασίλειος, ἦταν ἄρχοντας ἀπό τήν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας. Σπούδασε στήν Ἀθήνα, στήν Ἀντιόχεια καί σέ ἄλλα μέρη. Σοφός ἄνθρωπος. Τά ἄφησε ὅλα καί ἔγινε παπᾶς. Ἔγινε καί δεσπότης στήν Καισάρεια τῆς Καππαδοκίας.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτός, πέρασε τά 4/5 τῆς ζωῆς του ὡς ἀρχιερέας, ἀπό σαράντα μέχρι σαρανταεννιά. Τόν περισσότερο καιρό ἦταν ἄρρωστος στό κρεβάτι. Λίγες μέρες ἦταν γερός καί περπατοῦσε. Πέθανε πρὶν τά πενήντα ἀπό τίς πολλές ἀρρώστιες καί τήν κακοπάθεια. Ἔκανε τοῦ κόσμου τά καλά. Νήστευε, ἀγαποῦσε, προσευχόταν. Στόν ἀγώνα γιά τήν πίστη, δέν ὑποχώρησε ποτέ σέ τίποτε.

Κάποια φορά μία ὁμάδα αἰρετικοί πού εἶχαν τήν εὐνοια τοῦ βασιλιά, πῆραν ἀπό τούς ὀρθοδόξους τίς Ἐκκλησίες. «Δικές μας οἱ Ἐκκλησίες. Σφραγίδα καί ὑπογραφή τοῦ βασιλιά». Τούς πετάξανε ἔξω τούς Ὀρθοδόξους.

Ὁ ἅγιος Βασίλειος τούς εἶπε:

-Ὁ βασιλιάς καί σεῖς παραλογίζεστε. Οἱ Ἐκκλησίες δέν εἶναι τῶν ἀνθρώπων νά βάζουν τήν σφραγίδα τους ὅπου θέλουν. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τοῦ Χριστοῦ. Συνεπῶς, ἂν θέλετε νά δοῦμε ποιόν θέλει ὁ Χριστός, ὄχι ποιόν θέλει κάποιος ἄνθρωπος, σφραγεῖστε τήν Ἐκκλησία. Θά προσευχηθοῦμε ἀπ' ἔξω καί ἅμα ἀνοίξει ὁ Χριστός τήν πόρτα της σέ σᾶς θά τήν πάρετε ἐσεῖς. Ἄμα τήν ἀνοίξει σέ μᾶς, θά εἶναι δική μας.

Προσευχήθηκαν οἱ αἰρετικοί, μά οὔτε οἱ πόρτες οὔτε οἱ σφραγίδες κουνήθηκαν.

Πῆγε ἔπειτα ὁ ἅγιος Βασίλειος, στάθηκε μπροστά στήν πόρτα καί ἔκανε πάνω της ἕνα σταυρό μέ τό χέρι του. Καί εἶπε: «Εἰς τό ὄνομα τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Ἀμέσως ἡ πόρτα τῆς Ἐκκλησίας ἀνοίξε. Ἦταν δεκαεννιά Ἰανουαρίου. Ἔτσι ἔδειξε ὁ Θεός, ὅτι θέλει τούς ὀρθοδόξους μέσα στήν Ἐκκλησία καί ὄχι τούς αἰρετικούς, τούς Ἀρειανούς.

Αὐτός ἦταν ὁ ἅγιος Βασίλειος. Ἔτσι ἔζησε, ἔτσι πέθανε μέ μία ὀλόψυχη ἀφοσίωση. Ρωτᾶμε τώρα. Ἦταν καί αὐτός μάρτυρας;

Όλη του τή ζωή τόν Χριστό μαρτυροῦσε, γιά τόν Χριστόμίλαγε· μέ ὄλη του τήν καρδιά.

Μά ἄν τύχαιναν βασανιστήρια θά τά υπέμενε;

Μιά φορά τόν ἀπειλήσε ὁ τότε βασιλιάς πού ἦταν αἰρετικός: «θά σέ βασανίσω, θά σέ σκοτώσω».

Εἶπε ὁ ἅγιος:

-Τί μέ ἀπειλεῖς; Νά μοῦ πάρεις κάτι, δέν φοβοῦμαι. Δέν ἔχω πιά τίποτε. Τά σκόρπισα ὅλα. Νά μέ βασανίσεις, δέν ἀντέχω. Μέ τό πρῶτο θά τελειώσω τή ζωή μου. Νά μέ σκοτώσεις; Χαρά μοῦ κάνεις. Θά φύγω ἀπό αὐτή τήν παλιοζωή, γιά νά πάω στήν αἰώνια ζωή κοντά στόν Χριστό. Ὅτι θέλεις κάνε.

Καί ὁ ἀξιωματοῦχος τοῦ βασιλιά πού τόν ἀπειλοῦσε ἐξ' ὀνόματός του εἶπε: «Μπορεῖς νά τά βάλεις μέ τέτοιους ἀνθρώπους; Οὔτε νά τούς ἀπειλήσεις δέν μπορεῖς».

Τά μάζεψε καί ἔφυγε. Αὐτός ἦταν ὁ ἅγιος Βασίλειος.

Τά δικά μας μέτρα

Τώρα νά ρθοῦμε καί στά δικά μας μέτρα, στό τί μπορούμε νά κάνουμε ἐμεῖς. Διαβάζομε στό βίο τοῦ ἁγίου Ἀντωνίου:

Ὁ ἅγιος Ἀντώνιος ἦταν γεμάτος καλωσύνη. Οἱ ἀνθρώποι τοῦ ἔλεγαν: «Δέν χορταίνομε νά σέ βλέπομε. Δέν θέλομε νά μᾶς πεῖς τίποτε. Μόνο νά σέ βλέπομε θέλομε. Τήν καλωσύνη καί τήν εἰρήνη πού βγάζει τό πρόσωπό σου. Μᾶς ἀρκεῖ γιά νά καταλάβομε τί σημαίνει πίστη στόν Χριστό».

Ἀλλά κάποια φορά ἐνόηλεσε τόν ἅγιο ὁ λογισμός:

«Ἔ, δέν εἶμαι καί σκουπίδι. Τόσα πού ἔχω κάνει, μέ ἀγαπᾷ ὁ Θεός. Εἶμαι καλός ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ».

Καί ἔτσι ἀνοίγε ὁ δρόμος πρὸς τήν ὑπερηφάνεια. Τότε ὁ Θεός ἔστειλε ἄγγελο καί τοῦ εἶπε:

-Κοίταξε. Καλά τά λές. Καλός εἶσαι. Ἀλλά ὑπάρχουν στήν Ἀλεξάνδρεια, μεγάλη πόλη, ἐξ' ὀλοκλήρου χριστιανική τότε, δύο γυναῖκες πού εἶναι καλύτερες ἀπό σένα.

Ὁ ἅγιος Ἀντώνιος ταπεινός καί συνετός ἀνθρώπος εἶπε:

-Πάω νά τίς δῶ καί νά διδαχθῶ. Νά ὠφεληθῶ.

Πῆγε καί βρῆκε τό σπίτι τους. Ἦταν ἕνα φτωχόσπιτο. Τέσσεροι τοῖχοι, ἕνα παραγώνι, καί λίγα πράγματα πεταμένα πέρα-δῶθε.

-Τί κάνετε ἐδῶ; τίς ρώτησε. Νηστεύετε πολύ;

-Τί νά νηστεύσομε, οὔτε νά φᾶμε δέν ἔχομε.

-Κάνετε ἐλεημοσύνες;

-Ἐμεῖς ψάχνομε νά βροῦμε κάτι νά ζήσομε καί μᾶς λές ἄν δίνομε σέ ἄλλους;

-Μά τί κάνετε τότε; Κάτι μεγάλο κάνετε. Ποιά εἶναι ἡ ζωή σας;

-Συννυφάδες εἴμαστε.

-Ἀλήθεια;

-Ἔχομε πάρει δύο ἀδέλφια.

-Καί μένετε στό ἴδιο σπίτι συννυφάδες; Πόσα χρόνια εἴσαστε δωμέσα;

-Εἴκοσι.

-Εἴκοσι χρόνια στό ἴδιο σπίτι; Δέν μαλώσατε ποτέ;

-Ὅχι.

-Πῶς ἔγινε ἔτσι; Πῶς ξεσειρέψατε;

-Πήραμε δύο φτωχά ἀδέλφια, καί εἶδαμε ὅτι ἦταν πολύ ἀγαπημένα. Μᾶς ἤλθε μιά κατάνυξη στήν ψυχή μας καί εἶπαμε: «Θά κάνομε τέτοια ἀμαρτία, νά τρωγώμαστε καί νά γίνομε ἀφορμή τά ἀγαπημένα αὐτά ἀδέλφια νά τσακωθοῦν»; Καί ὑποσχεθήκαμε στό Θεό νά ζοῦμε εἰρηνικά. Νά μήν μᾶς δοῦνε οἱ ἄνδρες μας τσακωμένες. Νά μήν τούς μεταφέρομε ποτέ πίκρα. Καί ἄν τύχει καμιά παραξηγησοῦλα, ἀμέσως νά τήν διορθώνουμε, νά μήν πέσει στή ἀντίληψή τους.

-Καί τό καταφέρατε;

-Τό καταφέραμε.

Ὅταν τό ἄκουσε ὁ ἅγιος Ἀντώνιος εἶπε:

-Τήν εὐχή σας νά ἔχω. Ἐγώ τόσο μεγάλο ἀγώνα δέν ἔκανα στή ζωή μου.

Τί μᾶς λέει ἡ ἱστορία;

Ὅτι κάθε ἄνθρωπος ἅμα θέλει νά ἀγιάσει ἔχει ἀφορμές γύρω του, μέσα του, στό σπίτι του. Μπορεῖ νά ἀγιάσει. Ἀρκεῖ νά τό θέλει. Μέ λίγη καλωσύνη, μέ λίγη ἀγάπη. Γιατί ἄν κάνει ἀρχή, ἔρχεται ἡ χάρη τοῦ Θεοῦ καί προοδεύει.

Τόσο πού νά λέει ὁ ἅγιος Ἀντώνιος· «ὄντως ἐγώ δέν ἔκανα τέτοιο ἀγώνα. Δώστε μου τήν εὐχή σας νά γίνω καλύτερος». Μπορεῖ νά τό φαντασθεῖ κανείς;

Μέ ξέχασες ἅγιε;

Διηγεῖται ἕνας ἱεροκήρυκας:

«Εἶχα πάει σέ ἕνα χωριό τῆς Μεσσηνίας. Ἐκεῖ λοιπόν μοῦ λέει ὁ παπᾶς:

-Ἐδῶ εἶναι ἕνας πτωχός ἄνθρωπος, πού ἔχει ἕνα πρόβλημα. Μπορεῖς νά πᾶς τό βράδυ νά μείνεις μαζί τους, γιά νά τόν συμβουλευσεις;

Πῆγα. Τό σπίτι ἦταν τέσσεροι τοῖχοι. Ζοῦσε μέ τήν γυναίκα του, τά παιδιά του καί τήν μητέρα του. Ἡ μητέρα του ἄρχισε νά μοῦ διηγεῖται γιά τήν καλωσύνη τοῦ Θεοῦ καί γιά τήν καλωσύνη τοῦ ἀφέντη Ἀϊ-Γιώργη. Γιατί ἡ Ἐκκλησία τοῦ χωριοῦ ἦταν ὁ ἅγιος Γεώργιος.

«Ἐγώ, εἶπε ἡ γερόντισσα, πηγαίνω στήν Ἐκκλησία, προσεύχομαι καί ὁ ἅγιος Γεώργιος ἔρχεται συνεχῶς κοντά μας, δέν μᾶς ἀφήνει μέ τήν χάρη τοῦ Θεοῦ. Πρίν ἀπό χρόνια, εἶχα αὐτό τόν γιό μου, πού τώρα εἶναι τριάντα χρονῶν, ἄρρωστο. Τότε πού ἦταν παιδάκι. Τόσο ἄρρωστο πού ἔλειωνε ἀπό στιγμή σέ στιγμή. Περιμέναμε νά πεθάνει. Μή ἀντέχοντας ἄλλο καί μήν περιμένοντας τίποτε πιά, γιατί ἔβλεπα ὅτι σβύνει τό παιδί, σηκώθηκα, πῆγα στά εἰκονίσματα καί φώναξα: «Ἄγιε μου Γεώργιε, ὅπου καί νά εἶσαι, πᾶρε τό ἄλογό σου καί τρέξε. Γιατί τό παιδί μου πεθαίνει».

Πρίν τελειώσω τήν προσευχή, ἀκούω καλπασμό ἀλόγου. Καί λέω: Κι' ὄλας μ' ἄκουσε;

Ἀλλά τό ποδοβολητό δέν σταμάτησε ἔξω ἀπό τό σπίτι. Ἀναρρωτήθηκα: «Γιά νά περνάει τόσο γρήγορα, μήπως δέν ἔρχεται γιά μένα καί πάει ἄλλοῦ»;

Βγαίνω στό δρόμο καί βλέπω τόν ἅγιο Γεώργιο μέ τό ἄλογο νά χάνεται σάν ἀστραπή. Μ' ἔπιασε τό παράπονο, ἄρχισα νά κλαίω καί νά λέω: «Δέν ἦμουν ἄξια καί μέ προσπέρασες;»

Γύρισα μέσα καταστενοχωρημένη. Άλλά τί νά δω. Τό έτοιμοθάνατο παιδί μου νά έχει σηκωθεί από τό κρεβάτι καί νά είναι μιά χαρά».

‘Όλοι μεσ’ στό σπίτι έτσι ήταν. Αυτό έχει άξία. Τά μικροπροβλήματα πού είχε ό νεαρός ήταν τά συνηθισμένα.

Νά μάς φωτίζει ό Θεός, νά καταλαβαίνομε τί μεγάλα πράγματα μάς προσφέρουν οι άγιοι μάρτυρες, πού τούς λέμε «άπαρχάς τής φύσεως καί τοῦ Εὐαγγελίου τελείωση». Αμήν.-